"Ας στρέψωμεν ὅλοι σήμερον νοῦν καὶ καρδίαν πρὸς τὴν ἀπέριττον Φάτνην. Φῶς ἱλαρὸν θὰ μᾶς περιβαλῃ, φωνὰς γλυκυμόλπων θὰ ἐνωτισθῶμεν, ἀνεκλαλυτον χαρὰν θὰ αἰσθανθῶμεν...

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Σήμερα, ποὺ ἡ Ἀγάπη ἐνηνθρώπησε, διάπλατα ἂς ἀνοίξωμεν ὅλοι τὶς καρδιές μας. Ἂς ἐπουλώσωμεν τὸν πόνον, ἂς συνδράμωμεν τὴν δυστυχίαν. Ἄφατος θὰ εἶναι ἡ ψυχική μας ἀγαλλίασις...

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΒΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

[Ἐπιτίμου δημάρχου, πρώην ὑπουργοῦ]

Οἱ Θεοί, μέχρι τοῦ Ἰησοῦ, ἤρχοντο, εἰς τὴν γῆν, ἐν μέσῳ βροντῶν, ἀστραπῶν καὶ συγκλονισμοῦ. Ἐχρειάζετο τὸ στοιχεῖον τοῦ τρόμου, τὸ ὁποῖον, ἄλλωστε καὶ ἐν συνεχείᾳ, τοὺς παρηκολούθη, διὰ νὰ πείσῃ, νὰ καταπλήξῃ. Ὁποία ἀντίθεσις μὲ τὸν ἀληθῆ Θεόν! Κατῆλθε μὲ τὸ μειδίαμα τοῦ Θείου Βρέφους. Ὅ,τι ἐκήρυξεν, ὅ,τι ἀπετέλεσε τὴν πεμπτουσίαν τοῦ νέου νόμου ζωῆς, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν ζωήν, ἤτο ἀκριβῶς ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι φιλοτεχνημένη ἡ Γέννησις. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ καλωσύνη ἦσαν εἰς τὸ λίκνον του. Ἡ ταπεινότης τῆς φάτνης. Ἡ ἐκπληκτικὴ ἁπλότης τοῦ Σπηλαίου. Ἡ τρυφερότης, ἡ ἀγγελικὴ εὐτυχία τοῦ Βρέφους, τὸ ὄνειρο κάποιας νέας ζωῆς, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ κατοχυρωθῇ ἤρεμος καὶ ἀκτινοβόλος, ἐὰν καταστῇ νοητὸν ποῦ εὑρίσκεται ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια τῆς ἀνθρωπίνης ἀποστολῆς.

Ἀναμφισβητήτως ποικίλα εἶναι τὰ κριτήρια, διαφορετικαὶ αἱ διαβαθμίσεις, αἱ τοποθετήσεις πολλαί. Ἄλλοι νομίζουν εὐτυχίαν τὴν δύναμιν, τὴν παντὸς εἴδους δύναμιν. Ἄλλοι μόνον τὸν πλοῦτον. Ἄλλοι τὴν ἄπληστον ἀπορρόφησιν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτά, ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἐντυπωσιάζουν, δὲν ἀντισταθμίζει τὴν ἠθικὴν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ καθορίζει τὰς κλιμακώσεις. Καὶ αὐτὴ ἀξιολογεῖ. Εἶναι δὲ τόσον εὔκολος καὶ συγχρόνως τόσον δύσκολος αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Τὸ πνεῦμα, βέβαια, καταργεῖ φυσικοὺς φραγμούς. πειραματίζεται, συμπεραίνει. Ἔχει οἰκοδομήσει ψευδαισθήσεις καὶ πολιτισμούς. Τί ὅμως ἔμεινεν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς Βαβυλωνίους, τοὺς Ρωμαίους; Εἰς τὸ τέλος τὰ ἐπιτεύγματά των ὑπέκυψαν, εἰς τὴν πρόσχωσιν τῆς λήθης; Ἐπροχώρησαν ὡς πολιτισμοί, ἀλλὰ δὲν ἔφθασαν.

Καὶ ἰδού, ὅτι εἰς τὸν στῖβον τῆς Ἱστορίας ἐρρίφθη ἡ Ἰδέα. Τὸ μήνυμα τοῦ Κυρίου. Ἡ Ἐλπίς. Ἦτο μία ἐποχὴ ἀγωνίας, σκότους, παρακμῆς, ἄγχους. Μία ἐποχὴ δραματική. Καὶ ἡ προσδοκία ἥπλωσε τὴν ἀκτινοβολίαν της μαζὶ μὲ τὰ χρυσὰ βλέφαρα τοῦ Θείου Βρέφους. Τὸ πάμφωτο βλέμμα συνελάμβανε τὸ ὅραμα τοῦ Κόσμου. Τὸν ἔβλεπεν εἰς τὸ δρᾶμα του καὶ τὸ μεγαλεῖον του. Ἦτο ἕνας Κόσμος, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀναμορφωθῇ. Νὰ εὕρῃ τὴν ψυχήν του, πιστεύων καὶ ἐλπίζων.

Ἔτσι τὸ θαῦμα, τὸ μεγαλύτερον θαῦμα ὅλων τῶν αἰώνων, ποὺ εἶχαν προδιαγράψει οἱ προφῆται, ἔψαυσε τὴν Γῆν. Ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικός. Ἀλλ' ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ εὐτυχὴς μόνον διὰ τῆς ἀγάπης; Ἦτο τόσον ἁπλοῦν ὥστε δὲν τὸ ἐπίστευε. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Κηρύγματος, ἀκολουθοῦσα τὸν δρόμον της, ἀνέβηκεν εἰς τὸν Γολγοθᾶ της. Στιγμὴ καταξιώσεως. Στιγμὴ δικαιώσεως καὶ ἐπιβολῆς. Ἔπειτα .. Ἔπειτα ἡ ἐπαλήθευσις τῆς Ἀναστάσεως! Καὶ ἔκτοτε ἡ ἰσχὺς τῆς πίστεως.

Ὁ χρόνος θὰ κυλᾷ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν φρεναπάτην του. Οἱ πολιτισμοὶ θὰ βασίζωνται, πάντα, μὲ τὸν Σισύφειον λίθον τῶν προσδοκιῶν. Τὰ μεγέθη θὰ μεταβάλλωνται. Ὅλα θὰ ἀλλάσσουν. Καὶ μόνον μία ἀλήθεια θὰ μένῃ ἀμετάβλητος. Ἡ ἀλήθεια τῆς ἀγάπης, τῆς συγγνώμης καὶ τῆς καλωσύνης. Αὐτὴν νομίζει τὸ Θεῖον Βρέφος ὡς κήρυγμα. Αὐτὴ συνιστᾷ τὸ μέγα μήνυμά του, Καὶ αὐτὴ θὰ ἔχῃ πάντοτε ἀναλλοίωτον ἰσχύν.

Ἂς τὴν ἀκολουθήσωμεν. Τὴν νύκτα, ποὺ ἀνοίγουν οἱ οὐρανοὶ διὰ νὰ συγκεντρώσουν τὸ φῶς των ἐπάνω εἰς τὸ ἀστέρι τῆς Βηθλεέμ, τὴν νύκτα τοῦ θαύματος, ἂς κοιτάξωμεν μέσα μας. Ἂς ἀτενίσωμεν τὴν συνείδησίν μας. Ἂς προσπαθήσωμεν νὰ τὴν καταστήσωμεν καθαράν. Καὶ θὰ ἔχωμεν νικήσει εἰς τὴν ζωήν.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΛΟΓΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

ΤΟΥΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΚΥΡΙΑΣ,, ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΗ Ο...ΦΙΛΟΣ

ΠΑΡΙΣΙ, (Μ. Π. Τ.). Ὁ Γάλλος ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, Μωρὶς Σαρπαντιέ, ἐζήτησε νὰ πάρῃ διαζύγιο ἀπὸ τὴν χαριτωμένη σύζυγόν του κυρίαν Κλαίρ Σαρπαντιέ. Ὡς μοναδικὴ αἰτιολογία τῆς αἰτήσεώς του ὁ Μωρὶς ἀνέφερε τὸ γεγονὸς ὅτι μολονότι ἡ γυναίκα του εἶχεν ἕνα πλουσιώτατον φίλον, ἐπέμενεν ἐν τούτοις νὰ στέλνῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς μοδίστρας της, τῆς καπελοῦς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους λογαριασμούς της εἰς τὸν ἄνδρα της.

Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΦΑΤΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗ

(Συγγραφέως — πρώην ὑπουργοῦ)

Χριστούγεννα.. Τὴν ὥρα ποὺ τὰ σήμαντρα ἀναμέλπουν γλυκύτατους σίνους, ὅς μποῦμε καὶ πάλι εὐλαβικοὶ προσκυνητὲς μέσα στὴν Φάτνη, ἅς γονατίσουμε μπρὸς στὸ Λίκνο καὶ ἅς προσκυνήσουμε τὸ Θεῖο Βρέφος ποὺ φεγγοβολᾶ ἀπὸ ἀνέσπερο φῶς.

Μπρὸς στὴν κούνια αὐτὴ ποὺ χαρίζει τὴ ζεστασιὰ καὶ τὴν ἀγάζη σὲ κάθε καρδιά, στέκεται αἰῶνες τώρα μὲ κατάνυξη, κάθε Χριστιανικὴ ὕπαρξη γιὰ νὰ ἀντλήση γαλήνη καὶ δύναμη.

Μέσα στὴν φωτοπλημμυρα τῆς νύχτας, στὴ Βηθλεέμ, ἡ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ μαγητίζει κάθε ψυχὴ μὲ τὴν ἀκατανίκητη ἕλξη της. Μὲ τὰ μάτια τοῦ νοῦ βλέπουμε στὴν ταπεινὴ Φάτνη τὸ . Θεῖ Βρέφος μὲ τὴν τρυφερὴ σάρκα, τὰ ὁλόξανθα μαλλιὰ τὰ τριανταφυλλένια χείλη καὶ τὰ ὁλόλευκα χέρια νὰ κινοῦντει σὲ προσπάθεια γιὰ νὰ συνοδέψουν, λές, τὸ ἐναρμόνιο Ὡσαννα τοῦ χοροῦ τῶν Ἀγγέλων..

Μπρὸς στὴν κατανυκτικὴ τούτη σκηνὴ ἡ συνείληση πλημμυρᾶ τὶς ψυχὲς καὶ κατακλύζει τὸ εἶναι μας.

Ἑκατοντάδες τεχνίτες, σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς Τέχνης προσπάθησαν ν' ἀποθανατίσουν στὰ ἔργα τους τὴν εἰκόνα αὐτὴ τῆς Φάτνης. Μὲ τὸ στίχο, μὲ τὴ σμίλη, μὲ τὸ χρωστῆρα, μὲ τὴ μελωδία τῶν ἤχων, καλλιτέχνες ὑπέροχοι σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ σὲ πολλοὺς λαοὺς ζήτησαν νὰ ζωντανέψουν καὶ ν' ἀναπαραστήσουν τὴ γέννηση τοῦ Θεανθρώπου.

Οἱ ἀπικονίσεις τοῦ Θείου Βρέφους στὴ ζωγραφικὴ εἶναι πάμπολλες. Σχολὲς καὶ ἄτομα, κατὰ θένας μὲ τὴ δική του τεχνοτροπία, συνὲθεσαν μ' ὅλη τὴ λάμψη τῶν χρωμάτων, μὲ ἁρμονικὲς φωτοσκιάσεις, μὲ θερμοὺς καὶ λεπτοὺς τόνους, ἀπαράμιλλους πίνακες.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ζωγράφους παριστάνουν τὸ Βρέφος γυμνό, ἀσπαργάνωτο μέσα στὸ φτωχικό του λίκνο. Λιγοστοὶ εἶναι οἱ τεχνίτες τοῦ χρωστῆρα ποὺ τὸ παρουσιάζουν σπαργανωμένο ἢ σκεπασμένο μὲ ὕφασμα. Ἕνα ξεφύλλισμα σὲ ἐκδόσεις ζωγραφικῶν πινάκων μᾶς τὸ ἐπιβεβαιώνει.

Στὸ θαυμάσιο πίνακα τοῦ «μακάριου» Φρὰ Ἀτζέλικο, τοῦ ζωγράφου ποὺ «ἔλυωνε τὰ χρώματα στὶς φλόγες τοῦ θεϊκοῦ δράματος», ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται ὁλόγυμνος· τὸ ἴδιο καὶ στὸν περίφημο πίνακα τῆς Γέννησης τοῦ Ριμπέρα, ποὺ βρίσκεται στὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου. Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος κι ὁ Βὰν Νιύκ. ὁ Ραφαὴλ κι ὁ στοχαστὴς Νιύρερι ὁ Μουρίλλο κι ὁ Χοὺς στὴν κολοσσιαία Γέννηση τοῦ Μουσείου τῆς Φλωρεντίας, ὁ ἀθάνατος Γκρέκο κι ὁ Τζίμερμαν στὴν Προσκύνηση τῶν Μάγων, ὁ Ντὲ Σάρτο κι ὁ Ντορὲ στὴν ἀπαράμιλλη Γέννηση, ποὺ θεωρεῖται μία ἀπὸ τὶς καλλίτερες ἀναπαραστάσεις τοῦ σωτηρίου γεγονότος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ζωγράφοι παριστάνουν τὸ Βρέφος γυμνό.

Ἀντίθετα ἡ Βυζαντινὴ ἁγιογραφία, ποὺ ἔχει δημιουργήσει δικό της τύπο στὴν ἀπεικόνιση τῶν μεγάλων γεγονότων τοῦ Χριστιανισμοῦ, παριστάνει τὸν Χριστὸ σπαργανωμένο.

Στὴν «Ἑρμηνεία ζωγράφων» ὁ ἱερομόναχος Διονύσιος δίνει στοὺς ζωγράφους ποὺ θὰ θελήσουν ν' ἀπεικονίσουν τὴν «Γέννηση τοῦ Χριστοῦ» τὴν παρακάτω ὁδηγία:

«Σπήλαιον καὶ ἔσω εἰς τὸ δεξιὸν μέρος ἡ Θεοτόκος γονατιστὴ καὶ βάλλουσα τὸν Χριστὸν ὡς βρέφος ἐσπαργανωμένον μέσα εἰς τὴν φατνην καὶ ἀριστερὰ ὁ Ἰωσὴφ γονατιστός, ἔχων τὰ χέρια σταυρωμένα ἐμπρὸς εἰς τὸ στῆθος του καὶ ὄπισθεν τῆς φάτνης ἕνα βῶδι καὶ ἕνα ἄλογον, βλέποντα πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ ὄπισθεν τοῦ Ἰωσὴφ καὶ τῆς Παναγίας, ποιμένες βαστάζοντες ράβδους καὶ βλέποντες μετὰ θάμβους τὸν Χριστόν..»

Μερικοὶ ἐπίσης ζωγράφοι τῆς Ἀναγεννήσεως, ὅπως ὁ Κορέτζιο. ὁ Κρίβελι, ὁ Τζλότο καὶ ἄλλοι καὶ τελευταῖος ὁ δικός μας Χατζικυριάκος Γκίκας στὸ ὡραῖο του σχέδιο ἡ «Γέννηση τοῦ Χριστοῦ», ζωγραφίζουν τὸ Θεῖο Νήπιο σπαργανωμένο.

Ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς βρίσκονται πιὸ κοντὰ στὴν πραγματικότητα;

Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἔρχεται στὴ μνήμη μας ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ Πάπτ Πίου τοῦ XI.

Κάποιος δόσημος Ἰταλὸς ζωγράφος θέλησε νὰ τοῦ χαρίσει τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἕνα ἐξαιρετικὸ πίνακα ποὺ παρίστανε τὸ προσκύνημα τῶν Μάγων. Ὁ Πάπας θαύμασε τὴν τέχνη τοῦ ζωγράφου, τὸν συνεχάρη, ἀρνήθηκε ὅμως νὰ δεχτεῖ τὸν προσφερόμενο πίνακα γιατὶ ἀπεικονιζόταν σ' αὐτὸν ὁ Χρηστὸς στὴ φάγνη ὁλόγυμνος.

—Δὲν τὸν δέχομαι, εἶπε στὸ ζωγράφο, ὄχι βέβαια ἀπὸ σεμνοτυφία, ἀλλὰ γιατὶ ἡ ἀπεικόνιση τοῦ Βρέφους δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀφήγηση τῶν Εὐαγγελιστῶν.

Καὶ πραγματικὰ ἔτσι εἶναι. Ἂν ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ Εὐαγγελικὴ παράδοση παρουσιάζει τὸ Θεῖο Βρέφος σπαργανωμένο, σὰν πῆγαν οἱ Μάγοι νὰ τὸ προσκυνήσουν.

Ὁ Ματθαῖος δὲν μιλᾶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴ Γέννηση παρὰ μόνο γιὰ τὸ ἀστέρι ποὺ εἶδαν οἱ Μάγοι στὸ ταξίδι τους καὶ γιὰ τὴν προσφορὰ τῶν δώρων τους στὴν οἰκία ὅπου «εἶδον παιδίον μετὰ τῆς Μαρίας τῆς μητρός του» (Β. 11). Ὁ Μάρκος ἀρχίζει τὸ Εὐαγγελιό του ἀπὸ τὴ βάπτιση τοῦ Ἰησοῦ στὸν Ἰορδάνη ποταμό, καθὼς τὸ ἴδιο κανει κι' ὁ πνευματικώτερος ἀπό τοὺς Εὐαγγελιστές, ὁ Ἰωάννης.

Μονάχα ὁ Λουκᾶς, ὁ λεπτολόγος χρονογράφος τοῦ Χριστοῦ, μιλᾶ δυὸ φορὲς πάνω στὸ θέμα μας»...καὶ ἔτεκε τὸν υἱόν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἐπέκλινεν αὐτὸν ἐν φάτνῃ» (Β. 7) Καὶ παρακάτω, ὅταν ὁ Ἄγγελος μεταδίδει τὸ μεγάλο μήνυμα στοὺς ἀγραυλοῦντες ποιμένες, ποὺ εὐαγγελίζονται χαρὰν μεγάλην, ἀνσφέρει τὰ ἑξῆς. «Ἐτεύχθη σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυίδ. Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὑρήσεται βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ» (Β. 12).

Αὐτὰ λέει ἡ εὐαγγελικὴ παράδοση. Βέβαια, ἂν τὸ πιὸ ἀγαπητὸ καὶ τυφερὸ αὐτὸ θέμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, πολλοὶ ζωγράφοι στὴν καλλιτεχνική του προσπάθεια τὸ ἀποδίδουν διαφαρετικὰ καὶ δὲ συμμορφώνονται πιστὰ πρὸς τὴν ἀκρίβεια τῆς εὐαγγελικῆς διήγησης, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Τὸ Θεῖο Βρέφος, εἴτε γυμνὸ ἀπεικονίζεται εἴτε σπαργανωμένο, μέσα στὴ Φάτνη του, θὰ σκορπίζει πάντα στὸν κόσμο τὸ ἀνέσπερο φῶς του.

Ὁ Θεὸς ποὺ γεννήθηκε μέσα σ' ἕνα ταπεινὸ σταῦλο δὲν θὰ πεθάνει ποτέ. Εἶναι ὁ αἰώνιος Θεὸς τῆς ἀνθρωπότητας.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

«Ὦ ἡμέρα ἀξία μυρίων ὕμνων κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφάνη ὁ ἄνθρωπος ὁ οὐράνιος».

(Ἀμφιλόχιος Ἐπίσκοπος Ἰκονίου)

Μέσα στὴ βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ ποίηση γιὰ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ξεχωριστὸ ποιητικὸ καὶ μουσικὸ ἀριστούργημα αἰώνια θὰ μένει ὁ ὕμνος τοῦ Ρωμανοῦ.

Μὲ πόση βαθειὰ κατάτυξη τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων—τὴ μεγάλη καὶ τρανὴ αὐτὴ νύχτα τῆς Βεθλεέμ—ὅταν χαρμόσυνα οἱ κομπάνες χτυπᾶνε καὶ οἱ καπνοὶ τοῦ θυμιάματος ὑψώνονται πρὸς τοὺς θόλους τῶν λαμπροφώτιστων ναῶν, ἀκοῦμε τοὺς δοξαστικοὺς τοῦ Μελωδοῦ στίχους γιὰ τὴ θαυμαστὴ ἐνσάρκωση τοῦ θεοῦ.

Ἡ Παρθένος σήμερον
τὸν Ὑπερούριον τίκτει,
καὶ ἡ γῆ τὸ σπήλαιον
τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει·
ἄγγελοι μετὰ ποιμένων
δοξολογοῦσι·
μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος
ὁδοιποροῦσι.
δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη
παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων [Θεός...

Μὰ κι' ἡ νεώτερη ποίηση, θεῖα τραγούδια τόνισε γιὰ τὴ φωτεινὴ ἐκείνη νύχτα ποὺ τὸ πέρασμά της θὰ μένει αἰώνια χαραγμένο στὸ βιβλίο τῆς ἀνθρωπότητας.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Κι' οἱ ποιητὲς μ' ὅλη τὴν ἁρμονία τῶν στοίχων των, μ' ὅλη τὴ μελωδία τῶν τροφῶν των, μὲ θέρμη καὶ μὲ πάθος, μ' εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ θὰ ψάλουν πάντοτε καὶ θὰ δοξολογοῦν τὴ γέννηση τοῦ Λυτρωτή. Ὕμνοι παναρμόνιοι θὰ τονίζωνται γύρω ἀπὸ τὸ Λίκνο ἀπ' τὸ ὁποῖο ξεκίνησε ἡ ἀθάνατη Θρησκεία. Στὸ Θεῖο Βρέφος, σὰν ἄλλοι Μάγοι, θὰ προσφέρουν πάντα οἱ τεχνίτες τοῦ στίχου, τὸ λιβανωτὸ τῆς τέχνης των, τὴ σμύρνα τοῦ πνεύματος των, τὸ χρυσάφι τῆς λατρείας των.

Στὰ Χριστούγεννα, τὴν «πασῶν τῶν ἑορτῶν μητρόπολιν»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελ.

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ
ΜΙΣΚΟ
ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ
ΚΑΚΙΕ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ... ΤΑ
ΜΙΣΚΟ
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ. Ἐν ἐκ τῶν σοβαρωτέρων μελετημάτων τῆς παρούσης Κυβερνήσεως ὑπῆρξεν ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος τῆς στέγης. Ἡ ἀπελευθέρωσις εὗρε τὴν χώραν—καὶ ἰδίᾳ τὴν ὑπαιθρον—κατὰ ἕνα σημαντικὸν ποσοστόν, κατεστραμμένην. Ἡ καταστροφὴ συνεπληρώθη μὲ τὴν κομμουνιστικὴν ἀνταρσίαν. ὥστε ἀπὸ 487 224 000 μ3 τοῦ ὄγκου τοῦ οἰκοδομικοῦ μας πλούτου κατὰ τὸ 1939, νὰ καταστραφοῦν ὁλοσχερῶς 116 397 000 μ3 καὶ ἑκατομμύρια κυβικῶν νὰ καταστοῦν ἑτοιμόρροπα. Τὸ 1939 ἡ καταστροφὴ ὑπῆρξε γενικὴ εἰς ὁλοκλήρους περιοχὰς τῆς χώρας. 700 000 ἄστεγοι χωρικοὶ ἐζήτησαν καταφύγιον εἰς τὰς πόλεις. Ἡ ἀνάγκη τῆς στέγης προέβαλεν ἀμεσωτάτη καὶ κατεπείγουσα. Μέ τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ὑπουργείου Δημ. Ἔργων, μὲ τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας—μὲ κρατικὰς ἐπενδύσεις καὶ μὲ τὸ ἰδιωτικὸν κεφάλαιον—ὁ ὄγκος τῶν οἰκοδομῶν ἐντὸς μιᾶς ὀκταετίας, ὄχι μόνον ἔφθασεν εἰς τὸ προπολεμικὸν ὕψος, ἀλλὰ καὶ ὑπερέβη κατὰ 16 779 μ3.

Οὕτω πρὸς στεγαστικὴν ἀποκατάστασιν τῶν πολεμοπαθῶν διετέθησαν διὰ τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας κατὰ τὸ 1954 καὶ 1955 δάνεια 42 500 000. Κατὰ τὰς ἀντιστοίχους περιόδους ἐχορηγήθησαν στεγαστικαὶ ἐνισχύσεις, αἵτινες δὲν ἐπεστράφησαν 11 500 000 καὶ 14.343 000 δραχμῶν. Κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Νομαρχιακῶν Ταμείων διὰ τὴν στέγασιν πολεμοπαθῶν πιστώσεις 34 000 000 δραχμῶν. Ὡσαύτως διὰ τὴν στέγασιν ὁμήρων διετέθησαν 4 200 000 κατὰ τὸ 1955 καὶ 5.272.000 δραχμῶν κατὰ τὸ 1956—57. Ἐξ ἄλλου διὰ τοὺς πλημμυροπαθεῖς κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσης διετίαν διετέθησαν 4 394.000 δραχμῶν.

Περαιτέρω διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκτεταμένων—ἐκ τῶν σεισμῶν—καταστροφῶν καὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἐκ τούτων ἐπειγουσῶν στεγαστικῶν ἀναγκῶν, διετέθη 31 900.000 δραχ. τὸ 1954, 12 000.000 δραχ. τὸ 1955 καὶ 28, 330.000 δραχμῶν τὸ 1957.

Παραλλήλως, καθ' ἕκαστον ἔτος διατίθενται τεράστια χρηματικὰ ποσά, διὰ τὴν στέγασιν τῶν προσφύγων παραπηγματούχων εἰς ὡραιοτάτας λαϊκὰς κατοικίας, ὁ δὲ Ὀργανισμὸς τῆς Ἐργατικῆς Κατοικίας μόνον κατὰ τὸ 1957 ἐπρογραμμάτισε τὴν ἀνέγερσιν 851 ἐργατικῶν κατοικιῶν ἀξίας 35 000 000 δραχ., ἐνῶ ὁ οἰκοδομικὸς ὀργασμὸς συνεχίζεται ἀμείωτος εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰς ἄλλας μεγάλας πόλεις. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1948—52 ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ συνέβαλεν εἰς τὴν κατάσκευὴν 54 000 κατοικιῶν ἢ τὴν ἐπισκευὴν 106 000, παρέσχε δὲ ἀνάλογον ὑλικὸν διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν ἐτέρων 91 008. Τὸ ὅλον πρόγραμμα ἐστοίχισε 15,5 ἑκατ. δολλάρια καὶ 908 ἑκατ. Τὸ 1957 διετέθησαν 58 7 ἑκατομμύρια διὰ τὸ πρόγραμμα ἐργατικῆς κατοικίας

Τό γεγονὸς καὶ μόνον, ὅτι εἰς τὸν τομέα τοῦ οἰκισμοῦ κατεσκευάσθησαν ἢ ἐπεσκευάσθησαν ἄνω τῶν 350 000 κατοικιῶν, ἀπολύτως συγχρονισμένων, δι' ἃς διετέθησαν τὰ 40% τοῦ συνόλου τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐπενδύσεων, ἀποδεικνύει τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ διὰ τὴν πλήρη καὶ ὁλοκληρωτικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ στεγαστικοῦ προβλήματος τῆς Χώρας.

Η ΒΙΕΝΝΗ ΚΑΙ Ο ΔΟΥΝΑΒΙΣ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΓΕΦΥΡΟΥΠΟΛΙΣ

ΕΧΕΙ 768 ΓΕΦΥΡΑΣ

ΒΙΕΝΝΗ (Α. Π. Γ.), Εἰς τὴν Βέννην ὑπάρχουν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Δούναβιν, τοὺς παραποτάμους του καὶ τὶς διώρυγες ὄχι ὀλιγώτερες ἀπὸ 768 μεγάλες, μέτριες καὶ μικρὲς γέφυρες. Ἄλλες 130 γέφυρες μένουν ἀκόμη κατεστραμμένες ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμοὺς ποὺ ὑπέστησαν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς σιγὰ—σιγὰ ἐπισκευάζονται. Μὲ τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν τῶν γεφυρῶν της, ἡ Βιέννη πρέπει ἀσφαλῶς νὰ κατέχῃ, τουλάχιστο στὴν Εὐρώπη, τὸ ρεκὸρ εἰς ἀριθμὸν γεφυρῶν καὶ νὰ ξεπερνᾷ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Βενετίαν ποὺ ἐν τούτοις θεωρεῖται γενικῶς σὰν ἡ κατ' ἐξοχὴν «γεφυροὺπολις», ἀσχετα φυσικὰ ἂν ἡ μόνη γνωστὴ ἀπὸ τὸ πολὺ κοινὸν βενετσιάνικη γέφυρα εἶναι ἐκείνη τῶν... στεναγμῶν.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΡΕΚΟΡ

ΣΟΥΗΔΟΣ ΒΑΤΡΑΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΜΕΙΝΕΝ ΕΠΙ 24 ΟΛΟΚΛΗΡΟΥΣ ΩΡΑΣ ΥΠΟ ΤΟ ΥΔΩΡ

ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ. (Μ. Π. Τ.) Ὁ Σουηδὸς βατραχάνθρωπος Γκουνὰρ Κράμπινγκ, ἡλικίας 28 ἐτῶν κατέρριψε τὴν περασμένην ἑβδομάδα τὸ νέον ρεκὸρ διαρκείας καταδύσεως ποὺ εἶχεν ἤδη καταρυφθῆ προσφάτως. Πράγματι ἔμεινε κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ ἐπὶ εἴκοσι τέσσερας ὧρες καὶ τριάντα λεπτά. Οἱ ἰατροὶ ποὺ ἐξήτασαν τὸν Γκουνὰρ μετὰ τὸ κατόρθωμά του διεπίστωσαν μὲ ἔκπληξιν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ δύτου ἦταν ἀπολύτως κανονικὴ καὶ μετὰ τὴν καταπληκτικήν του ἐπίδοσιν. Τὸ προηγούμενο παγκόσμιο ρεκὸρ κατεῖχετο ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν βατραχάνθρωπον

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΜΗ

Πιστεύω πὼς ὅταν ὁ Ἀριστοτέλης εἶπε τὸ γνωστὸ ἀπόφθεγμα «ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως ζῶον κοινωνικὸν» εἶχε στὸ νοῦ του περισσότερο τὴ γυναῖκα παρὰ τὸν ἄντρα. Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ καταλήγω παρατηρῶντας τί γίνεται στὰ σπίτια ὅταν ὁ σύζυγος ἀποφασίσει νὰ μὴν γιορτάσει.

—Νὰ μὴν ἀνοίξω τὸ σπίτι μου χρονιάρα μέρα; Εἶσαι στὰ καλὰ σου χριστιανέ μου; διαμαρτύρεται ἡ σύζυγος.

Ὅσα ἐπιχε ρήματα κι' ἂν παρατάξει ὁ σύζυγος, τὰ ἔξοδα, τὶς φασαρίες, τοὺς κόπους, ἡ σύζυγος δὲν πρόκειται νὰ πεισθῆ. Οἱ διαμαντένιοι κόμποι ποὺ θὰ κυλήσουν στὶς βλεφαρίδες της θὰ εἶναι τὸ ἀποτελεσματικὸ ὅπλο της. Κι' αὐτὸ γιατὶ προετοιμάζει ἀπὸ πολὺ καιρὸ ψυχικὰ τὸν ἑαυτόν της γιὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ψυχικὰ βέβαια γιατὶ ὑλικὰ θὰ τὴν προετοιμάσει ὁ σύζυγος. Προετοιμασία ἀπὸ πολὺ καιρὸ μὲ σύστημα ἀξιοθαύμαστο. Θ' ἀναδιφήσει τὶς ζαχαροπλαστικές, θὰ ρωτήσει τὶς φίλες της γιὰ τὰ γλυκα, γιὰ τὸ ἐπίσημο ἔνδυμα ποὺ θὰ φορέσει. Κι' ἀφοῦ θὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ θὰ πλησιάσουν οἱ μέρες τῆς γιορτῆς. Τὸ σπίτι θὰ μεταβληθεῖ σὲ συνεργεῖο ζαχαροπλαστικῆς, σ' ἀτελιὲ ζωγραφου. Θ'